

De la una la alta.
Cu Gicu prin furcile caudine.
Ana – sfârșit de poveste

Neclintita hotărâre a doamnei Dudeanu mă pune pe gânduri, iar după o săptămână, timp în care nu fac baie, sunt neliniștit de-a binelea. Poți folosi closetul din curte, devine mai aprigă, numai pe ăla. Continui, totuși, să sparg lemne. Mitică nu are timp, Flori are mâini fragile, domnul Dudeanu este bătrân și neputincios, iar madam este cucoană. Ovidiu intrase în febra pregătirilor pentru admitere la Politehnică. O dată dacă mă mai bucuri, poți face baie cât vrei, mă ademenește după o săptămână. Înțelegeam că va mai urma o dată, și altă dată, și altă dată... Uite ce, doamnă, de mâine vă tăiați singuri lemne. Mă spăl dimineața cu zăpadă, până la brâu, iar seara pe picioare, tot cu zăpadă. Nu era ceva nou, și în vacanță ieșeam dezbrăcat la puțul din curte și mă spălam cu apă rece. Era plăcut și îmi păstram vigoarea toată ziua. În primele zile, ai mei au crezut că înnebunisem, apoi s-au obișnuit cu ritualul matinal. Nici când voi ajunge în Siberia, peste ani, la minus 37 de grade, nu voi renunța la acest obicei.

Marți, intru în apartamentul Anei și mă duc direct la baie. Fac un duș fierbinte, îmi schimb chiloții cu cei din buzunar și îmi las hainele într-un colț. Nu iau nici halatul, doritor să ajung în pat. Masa era pusă și eu poftit la masă. Atunci observ că este îmbrăcată în ținuta de zi. Schițez un gest întrebător și dau să întind canapeaua. Las-o așa, îmi spune cu mâinile încrucișate la piept. Hai, vino să mănânci și să vorbim. Un fior îmi trece prin stomac. Acum se va

termina, gândesc și rămân cu gura căscată. Începe să râdă și mă invită din nou la masă. Gata? o întreb. Ce gata? Gata, s-a terminat? continui s-o iscodesc, cu un nod în gât cât pumnul. Nu încă, dar va veni și vremea aceea. Atunci de ce nu mergem în pat? Pentru că sunt momente când nu se poate, zâmbește ușor și ridică din umeri. N-o mai descos și nici ea nu-mi dă alte explicații, dar o gândesc în felul meu: are pe cineva! Mănânc tăcut și dezbrăcat, cum venisem de la baie. Poate se răzgândește, speram, dar gândul că are pe cineva sapă adânc. De ce stai încruntat? întreabă, fără să-și piardă zâmbetul. Faptul că eu mă dau de ceasul morții, iar ea continuă să zâmbească, mă scandalizează peste măsură. Își bate joc de mine, simt un junghi în creier. Ai pe cineva? abia reușesc să articulez. Da, îmi răspunde senină, privindu-mă în ochi. Urechile încep să-mi vâjâie și ceața se lasă peste ochi. Abia mă ridic și iau drumul băii, unde mă îmbrac cu mâini nevolnice, apoi plec mut spre ușă. Când pun mâna pe clanță, o aud: Te aștept săptămâna viitoare. Dar fără copilării și fără să mai pui întrebări. Continua să zâmbească, propătită de zid, iar eu simțeam nevoia s-o pun la punct. N-o să mai vin, să fii sigură, îi spun din ușă. Nici măcar acum n-o părăsește zâmbetul imbecil și superior.

Plec cu voința fermă și bărbătească să ajung cât mai departe de blocul ăla nenorocit. Coborând scara, care nu se mai termina, voința ce-mi curta mândria călcată în picioare se domolește, făcând loc unor ciudate porniri. Sigur, un bărbat urma să urce. Mă așez la câțiva metri de intrarea în casa scării și aștept. Rar intra câte cineva, femei și bărbați mai în vârstă. Trecuse o oră, când apare bărbatul cu palton și pălărie, cam de vârsta ei. Inima îmi bate puternic. Nu-mi rămâne decât să aștept câteva minute și să urc din nou în apartament. Mai trece o jumătate de oră, dar nu sunt în stare să urc scara. Lipsa de curaj mă umple de umilință. Eram mai nenorocit decât Gicu. În rahat până la gât. Ca să mă răzbun, îmi vine să mă duc direct la Dudeanca.

N-am dormit toată noaptea, revoltat împotriva întregii lumi. La ora de română nu i-am aruncat nici o privire. M-a lăsat în boii mei, dar nici asta nu mi-a plăcut. Seara, când Flori îmi traversează camera, o urmez la bucătărie și o întreb de ce o femeie spune că

nu se poate când trebuie să facă dragoste. Pentru că ori are pe altcineva, ori e la ciclu, îmi răspunde râzând. De ce dracu' toate femeile râd când eu sunt așa de năpăstuit?! Cu cât îmi dă mai multe detalii despre chestia cu ciclu, cu atât mă luminez mai tare. Scuturându-mă de povară, o iau în brațe și vreau s-o pup pe obraz, dar îi nimeresc gura. Nu și-a mișcat capul, ceea ce mă pune într-o vădită încurcătură. Am vrut doar să te pup, mă scuz. Îmi pune un deget pe buze, apoi pe ale ei. Mi se suprapun imaginile: Ana – Valeria – Flori. Îți dau un sfat, dacă-l primești. Dau din cap că-l accept. Când o femeie dă semne că nu mai vrea, fugi la alta, nu mai pierde timpul. Ia și fugi! Pierdere de timp și boală sigură, mai spune, lăsându-mă singur în bucătărie.

De două zile și două nopți boilerul din baia Dudenilor rămânea rece. Sobe, la fel. Abia a treia zi după-amiază bătrânul domn mă întrebă ce se întâmplă. Nu mai tai lemne atâta timp cât nu am acces la baie, îi declar. Și cine ți-a interzis? Își încruntă sprâncenele albe. Doamna, pe motiv de sărăcie de lemne, adaug de la mine. Asta cam așa e, dar unde se spală patru, se pot spăla și șase. Apucă-te să tai lemne, cu doamna vorbesc eu. Și, apoi, nu poți sta iarna fără foc în sobe. Se întoarce și face câțiva pași, apoi se oprește. Auzi, dar vin n-ai adus de acasă? Adusesem bidonul de cinci litri, dar nici măcar nu l-am scos din sacoșă, era acolo de când venisem. Păcat, spune plin de dorințe bătrânul domn Dudeanu, se acrește degeaba. Ce-ar fi să-l pui diseară pe masă?

Cu cât observam mai mult lumea, cu atât o înțelegeam mai puțin. Tai lemne, apoi merg la sala de gimnastică și-i comunic profesorului Darie că părăsesc echipa, mă așteaptă un examen de admitere. Profesorul mă bate înțelegător pe umăr și-mi urează succes. Vin bine din urmă și cei din anii mici, îmi comunică. Pentru prima dată văd realitatea cu ochii limpeziți: Ana, familia Dudeanu, viitorul meu, care țină de prezentul pe care-l traversam. Multe lucruri a trebuit să descopăr singur, sau să le descurs singur, așa cum am înfrânt teama de draci. Seara, bem vinul cu un Mitică însetat, o madam încruntată, un bătrânel jovial și Flori cu ochii zglobii. Mi se suprapun din nou imaginile: Flori – Valeria – Ana. Ovidiu se întoarce la masa de lucru, în cameră. Dar dacă, într-adevăr, o fi

avut ciclu? Iar se răstoarnă imaginea. Și crezi că vei intra la facultate? mă scoate din gânduri bătrânul și jovialul domn, pe care de-a lungul celor doi ani nu-l cunoscusem decât posac și abandonat de viață. Da, voi intra, răspund fără ezitare, alunecând cu privirea spre Flori. Ovidiu va intra, tu nu vei intra, își arată madam buna judecată. Simt piciorul lui Flori lângă al meu. De ce credeți că nu va intra? se arată ea curioasă. Țsta chiulește și nu-i stă gândul decât la femei, dă a lehamite din mână. Nici nu știa ce adevăr rostește, dar nu știa nici de ce sunt în stare când mă apucă. Să vedem cine crede că băiatul ăsta va lua la facultate? întrebă domnul Dudeanu încălzit de vin. Eu cred, răspund primul. Și eu, răspunde și Flori. Ce-mi pasă mie? se întrebă Mitică, deja cherchelit. Madam se ridică, privind în tavan. Când deschide ușa spre camera noastră, se aude vocea lui Ovidiu: Vă spun eu că va intra. Și ce să fac cu piciorul lui Flori? mă întrebam. Cum Miticuță începea să moțăie, Flori se ridică și cu voce în care numai ea știa ce pune îl invită la culcare. Mai rămânea vin în bidon de vreo trei degete. Te superi dacă-l duci în beci, ca să-l am pentru mâine? Mă bucuram că-și dorea acel vin pentru sufletul lui bătrân. Stai că vin și eu, ocolesc prin curte..., să văd câte lemne ai tăiat. În dreptul beciului îmi cere bidonul și mai trage câteva gături.

Adorm greu. Trec de la Gheorghe Pescenaru la Ana, de la tata la examenul de admitere din vară. Trebuie să mă întorc la cronicari și la literatura religioasă... Și la gramatică... la circumstanțiale. Îl visez pe Gicu însurat cu Maricica, iar eu săpam de zor la vie. Tata era supărat că n-am intrat la facultate, stă numai cu spatele la mine. Și plâng în hohote. Ovidiu îmi dă un cot și mă întorc pe partea cealaltă. Mă trezesc. Nu mă mai ia somnul și mă duc în bucătărie să citesc. E ora cinci. Rup o foaie dintr-un caiet și scriu cu majuscule. Punctul 1: admitere și Gicu. Trec, totuși, între paranteze, Ana. Punctul 2: cronicarii și literatura religioasă, apoi subordonatele circumstanțiale. Punctul 3: lectură zi și noapte. Punctul 4: în vară voi fi student! Împăturesc hârtia și o vâr în buzunarul uniformei. Până se trezește Ovidiu, merg să sparg lemne și mă simt bine, parcă

încep o viață nouă. Fac focul la baie și aștept să se încălzească apa. Așa cum mă obișnuise tata din fragedă pruncie, mă așez pe veceu. Când se trezesc cei din casă, sunt deja spălat și îmbrăcat. Pentru prima dată de când locuim împreună, eu îl aștept pe Ovidiu. Cât te ține? mă întreabă Ovidiu, nevoit să tragă de mine în fiecare dimineață. Cât m-o ține, îi răspund. Din nou, ceai și marmeladă pe pâine.

Curtea școlii este pustie când ajung, am timp să dau o fugă până la bibliotecă. Doamna Gina, cu celebrii ei ochelari groși, încă nu venise. Mă voi întoarce într-o pauză, îmi zic și urc în sala de clasă. Cum dracu' să nu râzi când vezi o clasă goală? Toți lipseau, numai eu eram prezent! Nu mică le-a fost mirarea primilor veniți găsin-du-mă acolo. Primii au fost navetiștii din localitățile apropiate. Cornelia Marioniu, venind de la Olănești-Băi, mă privește ca pe o stafie, apoi începe să râdă în hohote. Tu? La prima oră (matematică!) am fost cel mai vioi, clasa doarme pe ea, sau așa mi se părea mie. În pauză dau fuga la bibliotecă și o rog pe doamna Gina să-mi pregătească, până termin orele, cronicarii moldoveni și pe cei care au scris despre ei.

Ora de latină mă pune în dificultate. Noroc cu improvizația care m-a scos din multe încurcături. Caesar – *De Bello Gallico*. Mă salvează chiar Cezar, despre care știam multe, ca și despre războiul cu galii (Galia Transalpină – Galia Cisalpină – Vercingetorix – bătălia de la Alesia, anul 52, înainte de Cristos, trecerea Rubiconului, Pompei, Cleopatra), dar mai puține știam despre scrierea lui Caesar, pusă în discuție de profesorul Vega. Improvizez și mă salvez. Profesorul Vega este surprins de cunoștințele mele despre Cezar.

În sfârșit, vine ultima oră și, odată cu ea, îmbujorată și zâmbitoare, Ana Iacob, călcând parcă pe un nor de promoroacă. N-o scap din ochi de cum intră pe ușă. Începe să vorbească și răsfoiește catalogul, neștiind pe cine să asculte. Mă privește și îi fac cu ochiul de parcă nimic nu se întâmplase în ultima săptămână. Câteva momente clipește des, apoi zâmbește din nou. Și mă privește din nou. Ce-ar fi să începem cu... Mă privește insistent. Mă ridic în picioare și-i mărturisesc că-mi vine greu să vorbesc despre desculții

lui Zaharia Stancu, pentru că îmi pare neverosimil. Dar putem vorbi despre roman, fiți sigură că l-am citit. Sunt sigură de asta, dar n-ai de unde să cunoști realitățile de atunci. Cred că autorul exagerează, poate chiar se răzbună, falsificând adevărul istoric, pentru sărăcia în care a crescut, încerc eu s-o conving, dar mă abandonează, văzând mâna ridicată a Mariei Sima; fata începe să vorbească despre roman ca la carte, aceeași plăcă a exploataților nenorociți.

Măști seara, primul lucru pe care Ana mi-l spune este să fiu atent la ce vorbesc și cum interpretez operele contemporanilor. Și-mi amintește de Sandu, dar privirea mea rămâne proiectată pe capotul alb și pufos. Masa nu era pusă, în schimb canapeaua era întinsă și plapuma dată la perete. Să nu mai fii copil prost. Abia o auzeam, mă dezbrăcam din mers. Faci un duș? Nu, am făcut acum o oră, îi răspund și o trag după mine în pat. Ești nebun rău... ești nebun... nebun. Îi simt unghiile pe spate și dinții cum se înfig în pielea pieptului. Spunea ceva de două luni... Nu înțelegeam ce spune, mă aflam într-o centrifugă scăpată de sub control.

Cred că am ațipit pe la jumătatea nopții, mângâindu-i sânii. Când îmi revin, stătea într-un cot și mă privea. Ce spuneai de două luni? Nu mai știu, îmi răspunde. Ce-ai zice dacă m-aș căsători? Rămân fără reacție. Și fără erecție. Sau dacă aș fi căsătorită? Îmi revin de-a binelea și-i spun că aș prefera varianta a doua. Chiar ești? Mă sărută și se ridică din pat. Hai să ciugulești ceva înainte să pleci. Deci ceva se întâmplă, îmi zic. Mă ridic și mă îmbrac ca să ciugulesc ceva. Ciudat era faptul că-mi dispăruse împotrivirea, revolta la ce aflam. Nu reproșez, nu mă tăvălesc pe jos, nici o reacție. Ce zici? o aud de dincolo de ușa bucătăriei. Nu zic nimic, îi răspund. Poate ai dreptate... Am citit undeva, nu mai știu unde, că oamenii se întâlnesc ori prea devreme, ori prea târziu. Un roman de dragoste, cred. Ți-a trebuit o săptămână ca să te maturizezi, râde și mă privește cu bucurie. Cu bucurie și cu admirație. Mă strânge în brațe cu putere. Ai viața înainte, dragul meu, și sper să fie o viață plină. Am să te urmăresc de-aici, de unde eu rămân și tu vei pleca. Hai să ciugulești...